

ad § 2. I denne Paragraph har Lovfor-
slaget søgt nærmere at betegne de forskellige
Arter af Indtægt, af hvilke Besætningen skal
svares, og fastsat nogle almindelige Regler til
en bedre Forstaaelse af den skattepligtige Ind-
tægt. Vi troe imidlertid, at denne Paragraph
savner den tilbørlige Klarhed og Fuldstændig-
hed, og skulle derfor tillade os at foreslaae en
ny Paragraph, som formeentligen paa en be-
stemtere Maade udtrykker de Regler, der i Lov-
forslagets § 2 ere antydede, hvorved vi dog
allerede her troe at burde bemærke, at ligesom
man i Lovforslaget har anseet det nødvendigt
at bestemme, at de nærmere Forkrifter, som
ville være at følge ved Indtægtens Beregning,
skulde gives i en Skattecommissionerne og
Overskattecommissionerne meddeelt Anvisning,
saaledes have vi troet, at det ikke vil kunne
undgaaes at vedføie selve Loven en saadan
Anvisning, der, som en vedtagen Udvikling af
§ 2 og Ledetraad til Anvendelsen af dennes
Regler, af alle Bedkommende bliver at følge.

ad § 3. Lovforslagets § 3 gaar ud paa,
at, hvad enten det sidste Aar eller Gjennemsnittet
af de 3 sidste Aar lægges til Grund for Ind-
tægtens Beregning, skal dette altid være Ka-
lenderaaret, men da det dog ikke vil kunne næg-
tes, at Driften kan være af den Bestaendighed,
at dens Indtægt svarere og visere kan udfin-
des, naar Aaret beregnes fra en anden Da-
tum end Kalenderaarets, og at Bogføringen og-
saa derefter kan være indrettet, saa vilde det
være mindre hensigtsmæssigt, og kunde ogsaa
føre til urigtige Resultater, naar Loven ikke
tilstede at tage Hensyn til sige Tilfælde. I
Overeensstemmelse hermed maae vi derfor fore-
slaae saadanne Forandringer i denne Para-
graph, at det vil blive muligt, i ethvert enkelt
Tilfælde at vælge den rigtige Fastsaettelse af
Aaret.

ad §§ 4 og 5. I disse §§ er det bestemt,
hvo der enten gaaffe eller deelviis skal fritages
for at svare Indkomsskat.

I Spidsen for § 4 staaer imidlertid den
Hovedregel, at „Enhver, der har Indtægt, er
uden Hensyn til Stand, Alder eller Køn, og
uden Hensyn til, om det er en fysisk eller
juridisk Person, undergivet Skatten“. Ved
denne sidste Tilføining er det sandsynligviis til-

sigtet at antyde, at ikke blot Stiftelser, men ogsaa
Communer og anonyme Interessentfaber lige-
saavel skulle være Besætningen underkastede
som alle enkelte Personer; men ligesaa lidt som
vi kunne billige, at Communer, som saa-
danne, skulle sættes i Indkomsskat, hvilket
indirecte vilde medføre en dobbelt Besæt-
ning af alle Communens Indvaanere, hvor-
for vi ogsaa ville foreslaae, at Commu-
nerne udtrykkeligen skulle nævnes blandt
dem, der ere fritagne for Besætningen, saa-
ledes troe vi ikke, at man, ved at tilføie det
Systemudtryk „juridisk Person“, paa en utve-
tydig og hensigtsmæssig Maade afgjør de Spørgs-
maal, der her frembyde sig, navnlig hvorledes
de Deeltagere, der udgjøre et anonymt, uau-
toriseret Interessentfab, eller der udøve en
Næring under et Firma, skulle bære Skatten.
Vi formene derfor, at de paapegede Ord „og
uden Hensyn til, om det er en fysisk eller
juridisk Person“, bør udgaae af Indledningen
til Paragraphen, hvilket fritager os for nær-
mere at drøfte, hvorvidt Udtrykket „en juridisk
Person“ kunde ansees for en fuldkommen rig-
tig Betegnelse i den Forstand, som det her maa
antages at skulle have havt, at „Communer“
indskydes imellem a og b i Rækken af Forteg-
nelsen over dem, der skulle være fritagne, og at
den særskilte Regel, der findes hensigtsmæssig,
udtrykkelig tilføies med Hensyn til Firmaer og
uautoriserede Interessentfaber, ligesom en saa-
dan alt indeholdes i Udkastets § 7 med Hen-
syn til autoriserede Selskaber.

Under d har denne Paragraph bestemt Frita-
gelse for alle dem, hvis Indtægt ikke opløber til
200 Rbd., og dertil i Slutningen af Paragraphen
tilføiet den allerede ovenfor paapegede Bestem-
melse, med Hensyn til en Eftergivelse af 1 Rbd. for
ethvert uconfirmeret Barn for dem, hvis Ind-
tægter ikke overstige 600 Rbd. Vi ere imid-
lertid, som sagt, overbeviste om, at Besætning-
en, naar ikke videre Lettelse tilstaaes de mindre
Formuende, vil komme til at ramme disse paa
en ikke lidet følelig Maade, og troe, at i alt
Fald Billighed gjør det til Pligt, at tillempe
Besætningen mere efter de Skattepligtiges for-
sellige Formuesomstændigheder, og skjøndt der
i Udvalget har hersket forskellige Ansuelser om,
hvorvidt det er rigtigt, at ogsaa de, der have